

ŞAHSEN DE DAVACIYIM...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 11 Şubat 2015 08:41 -

İnsanlığa ve milletimize büyük acılar yaşatanlar hakkında hepimiz davacı olmalıyız. Fakat öyle sanırım ki, Birinci Dünya Savaşı'nı çıkaranlar hakkında da sülalelerimizin ve köylülerimizin uğradığı felaketler nedeniyle de her birinizin şahsen davacı olması gerekir. Ben davacıyım.

Benim adım, 10–11 yaşıma kadar Ali idi. Bana bu adı annem vermiş. Ali, onun babasının adı. 1917'de, annem daha sekiz aylık bir bebekken ölmüş. O da babasının genlerini aktardığı çocuklarından birine onun adını vererek sosyal bir geni de geleceğe aktarmak istemiş. (Nüfusa Zeki olarak işlendiği için okula girdince Ali, Zeki oldu)

Dedeciğim Ali, nerede, nasıl ölmüş?

O, Fatsa'nın Beyceli Köyünde Menafgiller ailesindedir. Birinci Dünya Savaşı yılları içinde askere alınmıştır. Hangi cephelerde bulunduğunu bilmiyoruz. Fakat o tarihte silâhındaki yüz binlerce asker gibi hastalanmış ve köyüne hava değişimine gönderilmiş.

Fakat iyileşmeden köye gelen jandarmalar onu alıp götürmek istemişler. Ali dedem yürüyemeyecek kadar hasta. Fakat jandarmalar alıp götürmekte ısrar etmişler. Ali Dedem bir ata bindirilmiş. Atın sırtında bile duramıyor. İkide bir attan iner yere uzanmış.

Annesi Fadik, sandığının dibinde bulunan bir altını çıkarmış. Bunu götürüp jandarmalara verilmesini istemiş. Jandarmalara komşu köyde yetişmişler. Altını verip Ali'yi alıp köye getirmişler. Fakat o, bir hafta on gün yaşayamadan ölmüş.

Zavallı annem henüz sütte imiş. Babasını hiç tanımıyor. Annesini babasının kardeşi ile evlendirmişler.

Her köye gittiğimde annemin anne ve babasının mezarlarını da ziyaret edince Birinci Dünya Savaşı'nı çıkarıp bunca felaketlere sebep olanlara lanet okurum.

ŞAHSEN DE DAVACIYIM...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 11 Şubat 2015 08:41 -

BİR KÖYDEN 45 ŞEHİT!

Savaş politikası hakkında tek söz sahibi haline gelen Enver Paşa'yı yarı yoldan döndürmek, onu barış yaparak savaştan çekilmesi yolundaki ikna çabaları da sonuçsuz kaldı ve sonunda bilinen felaket tamamlandı. Savaş boyunca askere alınan 2.850.000 kişiden mütareke imzalanınca elde kalan 560 bin kişi idi. Gerisine ne oldu? 500–600 bin ölü, hasta, kaçak, kayıp ve diğerleri 1.565.000 kişi... Bunlardan 35.000'i aldığı yaralarla, 240.000 hastalıktan, 400.000'i iyileşmeyen yaralardan ötürü öldüler. Bu sayıları veren Yusuf Hikmet Bayur'un, Türk İnkılâbı Tarihi kitabının III. Cilt, IV. kitabında (s. 787) anlatıldığına göre devlet, Doğu'daki Üç ilden savaş işlemleri yüzünden veya mülteci olarak 500.000 nüfusunu kaybetmiş. 800.000 Ermeni ve 200.000 Rum da öldürme ve tehcir yüzünden veya amele taburlarında ölmüştür.

Bu facia sahnesinden benim köyüme düşen nedir?

1973 yılında akrabalarımın Günal Sarıhan'ın köyün en yaşlılarından derleyebildiği bilgiye göre Balkan Savaşı'nda Beyceli'den 3 şehit, 1 gazi vardır. Kurtuluş Savaşı'nda ise bu köyden yalnızca 1 şehit verilmiş, 9 kişi de gazi olarak köyüne dönmüştür.

Birinci Dünya Savaşı'na gelince: Beyceli köyünden Birinci Dünya Savaşı'na tam 85 kişi alınmış, Bunların 45'i şehit olmuş, 40 ise köyüne dönebilmiştir. (Dedem Ali, gaziler listesinde yer alıyor.) Sadıkoğlu ailesinden verilen 4 şehitten 3'ü, Hekimoğullarından verilen 3 kişi, İspiroğlu ailesinin verdiği 2, Azapoğlu ailesinin 2 şehidi de kardeşler.

15 AİLE SÖNMÜŞ!

ŞAHSEN DE DAVACIYIM...

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Çarşamba, 11 Şubat 2015 08:41 -

Listede 15 ismin önüne “Aile söndü” ibaresi konulmuştur. Tabii savaşta ölenlerin hiç birinin mezarı köyde değildir ve nerede olduğu da bilinmiyor. Yalnızca adları bir levhaya yazılarak köyün camisine konulmuştur.

Bunlar köyümün savaş sonundaki durumu ile ilgilidir. Bu felaket, ailemizi de vurmuştur. Büyükbabam Şevki’ni iki kardeşi bu savaştan geri dönmemiştir. Soyü şehitler nedeniyle sönen Sölmangil ailesi de sölalenin bir kolu idi.

Birinci Dünya Savaşı, yalnız Ermeniler ve Rumlar için değil, Türkler için de “Büyük Felaket”ten başka bir şey değildir. Bunun hesabı Türkiye’yi bu savaşın içine iten Alman emperyalistleri ve onların işbirlikçileri ile görölmedir. En etkili hesap sorma yolu da halklar arasındaki barış ortamını yaratarak ve iktidarı ele alıp bir daha böyle felaketler yaşamamaktır.

Türklerden bu anlayışta olanların sayısı az değildir. Tehcir sırasında Ankara, Konya ve Musul Valiliklerinde bulunup tehcire karşı çıktığı için görevden alınan Mehmet Celal Bey, 13 Aralık 1918 tarihli Vakit gazetesinde şöyle yazıyordu:

“Yani bütün memlekette iki sınıf halk var. Biri başkalarının hukukuna tecavüzle menfaat temin eden mütegalibe, diğeri bu mütegalibenin şu tecavüzleriyle ezilmiş olan Türkler, Araplar, Ermeniler.

Hepimizin mağduru felaketi bir!.. Vatandan ayrılarak yollarda ölen veya öldürölen Ermenilerle Elcezire ve Suriye çöllerinde, Erzurum dağlarında açlıktan, hastalıktan, soğuktan, sıcaktan telef olan veya telef edilen Türklerin ve Lübnan’da, Suriye’de açlıktan sokaklarda inleye inleye hayatını teslim eden Arapların ve Cemal Paşa’nın kanunu adaleti gereğince ipe çekilen ve sürgünlerde sefalet içinde sönüp giden zavallıların mukadderatı müşterektir. Ve bunları bu hale getiren meş’um (uğursuz) kuvvet aynı kuvvettir. Binaenaleyh Türkler de, Araplar da, Ermeniler gibi davacıyız.” (8 Şubat 2015)